

Anne Dorte Skovgaards båltale

Taler

Anne Dorte Skovgaard
Social- og sundhedsassistent
og forfatter

Dato

23. juni 2022

Sted

Vesterlund

Omstændigheder

Fedmarkeringer og lydord er indsat af taler selv [red.]

Fællesskab

Velkommen til denne Sankt Hans tale her ved Vesterhytten, hvor jeg er blevet bedt om at holde båltale. Niels gik så vidt som at sige, at han var glad for at jeg ville redde Sankt Hans. Jeg ved ikke helt hvad den skulle reddes fra, men jeg tror nu ikke at jeg hverken kan eller skal redde noget som helst. For det er jo alle jer der er her, som er de vigtige. Men tak for tilliden.

Når jeg kigger ud over jer, er i en blandet flok. Unge og gamle. Høje og lave. Nogle kender jeg godt, andre er blot bekendte jeg hilser på og nogle ansigter har jeg knapt set før.

Men alligevel står I her side ved side, lytter til den samme tale, om lidt synger vi den samme sang og kigger ind i de samme flammer. Uanset hvor forskellige vi er og hvor vi tidligere har været, er vi lige nu en del af den samme historie. Blot fordi vi står her i perfekt sommervej, ved den samme Sankt Hans fest i Vesterlund. Vi er en del af et fællesskab.

Vi er alle en del af mange forskellige fællesskaber. I vores familie, på vores arbejde. I fritiden. Jeg selv finder fx. stor glæde i gospelfællesskabet når vi synger om onsdagen her henne i Sognehuset. Der synger vi, griner vi, arbejder sammen mod at lade koret blive dygtigere, og et godt sted at være. Et rigtigt godt fællesskab.

Men hvor meget skal der egentligt til for at vi kan kalde noget for et fællesskab?

Mange steder står det nærmest skrevet ned, og vi laver officielt regler for hvad vi vil opnå med hvert af vores fællesskaber.

På mit arbejde er det nemt, mine kolleger og jeg har en kerneopgave vi skal yde. Vi skal i fællesskab drage støtte, udføre pleje og give omsorg, så de borgere der bor på plejehjemmet, har et godt sted at leve og være.

På ordnet står der: "*Fællesskab: det at en gruppe mennesker er sammen om noget og derved føler en vis samhørighed.*"

At **føle** samhørighed er nøgleordet her og hvad skal der egentligt til for at føle det?

Føler vi samhørighed her? Lige nu?

Hrmm det er nok et godt spørgsmål. Nogen gør nok.

Hvorfor er vi her overhovedet, her til denne Sankt Hans? Hvad er målet for at være her i aften? Kunne man i en målstyret verden spørge sig selv om.

Er det nok blot at ville stå ved siden af hinanden og synge *vi elsker vort land*? Eller skal vi have mere til fælles. For at føle en vis samhørighed.

Skal vi udveksle smil, øjenkontakt eller ord? Nyde en pølse, skåle i en øl.

Og skal vi egentlig være her for at opnå det samme? Næ det er [der] vel ingen grund til.

Jeg er her for at holde tale, (jeg skulle redde Sankt Hansen).

Måske du gerne vil drikke den der øl med din nabo. Du er slæbt med af konen og vil gerne gøre meget for at gøre hende tilfreds. Du vil bare gerne kigge ind i bålet og mærke varmen i kinderne. Du vil gerne videreføre en tradition for byen.

De fleste af os, vi er her nok i bund og grund også fordi vi gerne vil bakke op omkring det at bo og leve i Vesterlund.

Tidligere måtte vi stå sammen mod hvert by's hekse og sognets trolde, hvad det så end i overført betydning er. Nu når vi nu ved der ikke findes hekse og trolde, eller at de i hvert fald ikke bringer ondskab. Idag er det meget andre udfordringer vi står med. Sidste år ved denne tid, talte jeg med stort håb om, at komme ud af en forfærdelig coronatid og godt ind i en ny eftercoronatid. Dengang snakkede ingen om krig i Ukraine og behov for fjernvarme.

Men i dag behøver vi slet ikke at stå sammen.

Og vi er ikke som i gamle tider afhængige af vores naboer(måske kun lige når vi snakker fjernvarme, hvor vi skal være nok for at få det)

Men vi kan alle klare os selv, hvor end vi bor, Vi er alle blevet så frie og uafhængige. Men sammen med friheden og uafhængigheden kan også følge ensomheden. Det uforpligtende er ikke altid godt. For hvor bliver samhørigheden så af? Måske en enkelt faktisk er her i aften, blot fordi han eller hun ikke har lyst til at sidde alene derhjemme i sin egen stue - ensom.

Men nøjagtigt som vi er her af forskellige grunde, kan vi jo også alle bidrage med noget forskelligt til vores bys fællesskab. Bakke op. Deltage. Gøre noget.

Nogle er meget synlige, de får stablet denne Sankt Hans og fællesspisninger på benene. Endnu andre står for vandværket. Andre har plantet en hundeskov for år tilbage, som vi nu nyder glæde af. Og andre igen har bygget denne hytte. Andre bager en kage eller hejser flagene. Når efterskoleeleverne skal komme eller når de drager hjem, som i dag.

Andre er endnu mere stille, går rundt med et kamera og beriger os med billeder af vores naturs skønheder på FB. Så vi alle bliver bevidste om hvor smukt og godt vi bor her.

Mens endnu andre måske blot bidrager ved at løfter en hånd til hilsen eller låner naboen en kop sukker.

Men vi har tendens til at give de, der yder mest den største applaus og det har de også fortjent, men hvis ikke dem der blot møder op og deltager var her, ville arbejdet være ligegyldigt.

Selv den der ikke er her, som blot bor alene og stille, som ikke blander sig, har værdi for byens fællesskab. For han eller hun har givet liv til et hus og det er vigtigt. Vi skal have liv i vores huse. Tomme huse giver ingen samhørighed og fællesskab.

Så lad os huske at værdsætte alle her i vores bys blandede symfoni. Vi elsker vort land, vi hylder vores by. Jeg håber, vi føler samhørighed, når vi snart i fællesskab lader vores rustne stemmer tone højt med en bevidsthed om: “Der er ingen, der alene kan fløjte en symfoni. Der er brug for et helt orkester for at spille den.”

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anne-dorte-skovgaards-baaltale-2022>